V. A.

ISKOLA A HATÁRON TÚL

PÁRATLAN OLDAL - LXV. évfolyam, 18. szám, 2021. május 7.

Laura elsős gimnazista. Tavaly olyan gimibe jelentkezett, ahol van rajzszakkör. Felvették. Nincs éppen a szomszédban, négy megálló trolival, átszállás, négy megálló villamossal és egy kis gyalogtúra. Uszkve fél óra.

Volt évnyitó, elindult a tanítás, megismerte tanárait és osztálytársait, aztán slussz, vége szakadt. Távtanult. Az, hogy ezer sebből vérzik az online okítás, azt, hogy bár szó volt évekkel ezelőtt a tanmenet spéci kidolgozásáról, pénz is volt rá, semmi nem lett belőle, azt, hogy félig sincs készen, azt, hogy tanár és diák egyaránt kínlódik, sokan sokszor le- és megírták, el- és megmondták. Laurának úgy, ahogy bejött, alapból szorgalmas, szülői-pedagógiai rásegítéssel, baráti chatelésekkel, jó eredménnyel lepergette a tanévet. Havonta, kéthetente összefutott néhány osztálytársával, kamaszosan ténferegtek, csevegtek, otthonról hozott édességet majszoltak.

Írtam: lepergette a tanévet. Na, nem. A legfelsőbb döntéshozó döntött: kinyit a suli. Pár hétre? Pár hétre. Kész, passz.

Azt hittük, Laura repdes az örömtől. Hát nem. Gondterhelten néz maga elé.

– Mi a baj?

– Az, hogy nem tudom...

– Mit nem tudsz?

– Azt, hogy hol van.

– Mi hol van?

– Az iskola...